

DOMINIK DÁN

KREV SE STANE ZÁBAVOU

KREV SE STANE ZÁBAVOU

Dominik Dán

KREV SE STANE ZÁBAVOU

slovart

Text © Dominik Dán 2026
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2026

ISBN 978-80-276-1508-7

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé…

Nemo nostrum sine culpa est.

Nikdo z nás není bez viny.

(Seneca mladší)

Věnuji bývalému kolegovi Petru Bullovi.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Jozefu Tóthovi, MUDr. Lucii Mihaleové, Mgr. Anně Kratochvílové, Mgr. Martině Ďuroškové, Bc. Ľubomíru Lauričovi, MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D., MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

ŘÍJEN 2005

„Mám problém," řekla Petra.

Nikdo nepochyboval.

„Chtěj mě odvelet jinam."

„Kecáš! Kam?" Chosé se nevěřícně narovnal v křesle.

„Na okres."

Chosé se usadil, rukou ukázal na volné křeslo, aby si přisedla. Petra z vedlejší kanceláře si přišla postěžovat, zaslouží-la si jemné zacházení, hlavně pokud se jí děla křivda. Chosé jí nabídl cigaretu, galantně připálil, prstem ukázal na prázdný šálek na konferenčním stolku mezi nimi.

„Dáš si? Já sem zrovna dopil."

„Dám."

Chosé nevstal, pohlédl na Kukyho. Prcek pochopil, po-malu, ztěžka, ale nikoli neochotně vstal a naplnil rychlo-varnou konvici.

„Proč?" pokračoval Chosé ve výslechu kolegyně.

„Kvůli tý rvačce minulej tejden."

„Koho si zbouchala?"

„Chosé! Nedělej si srandu, myslim to vážně! Rvačka mi-nulej tejden na pátym okrese."

„Aha, těžký ublížení na zdraví, bylo to ve svodce," vzpo-mněl si Chosé. „Vyšetřujou to detektivové z pátýho okresu. Proč bys to měla odskákat ty?" Kroutil hlavou, nechápal její obavy.

„Nevim, dozvim se to za pár minut."

„Jak to?"

„Přišel ředitel pátýho okresu, i s ředitelem krajský krimi-nálky seděj u Šaňa. Stihnul mi jen tak na půl pusy na chodbě

pošeptat, abych nikam nechodila, že mě budou potřebovat; asi mi to hoděj na krk. Proč a za co, nemám páru."

„Ty vole!" zhrozil se Chosé.

Také Krauz souhlasil s takovým zhodnocením situace, přikývl.

„Když se sešla taková elita, eště k tomu na oddělení vražd, asi to nebude jen tak nějaký ublížení na zdraví. Žije ta ženská eště? Prověřoval to někdo?"

„Říšo, vyšetřujou to detektivové z pátýho okresu, jak trefně podotknul tvůj parťák, tak kdo a proč by v tý věci něco prověřoval," upozornil ho nejstarší detektiv.

„Ptám se jen proto, Edo, že celá ta, jak tomu říkáte, okresní záležitost, začíná pěkně smrdět. Abychom nakonec nebyli překvapený všichni, nejen Petruška."

Burger přikývl, uznal, že kolegovy námitky jsou namístě, už se jim něco podobného přihodilo, podcenili situaci, a nakonec byli všichni překvapení. Rozhlédl se po kanceláři. Hanzel čistil revolver, Váňa z prkýnka napichoval na hrot nože jeden škvarek za druhým, cpal se jen tak, bez chleba, Kuky četl odborný časopis o pěstování citrusů – všichni do jednoho měli plné ruce práce, na zaměstnání ani nepomysleli.

„Tak dobře, bando jedna líná…" Burger pochopil, že práce dnes zase zůstane jen na něm.

Ze zásuvky vyndal interní telefonní seznam, nalistoval pátý okres, potom kriminálku. Prstem přejížděl sem a tam, posléze našel, co hledal. Sáhl pro sluchátko, vyťukal číslo, čekal…

„Policie, prosím."

„Burger, vraždy…" počkal, až se kolega na druhém konci představí. „Nazdar, zrovna tebe shánim. Poslouchej, minulej tejden v pátek…" chvíle ticha. Kolega na druhém konci drátu mu skočil do řeči. „To je jedno, jestli si měl výjezd, nebo ne," pokračoval Burger, „ale byl si v práci. Byl? Tak vidíš! Někdo ve vašem rajónu zmlátil holku, těžký ublížení na zdraví…"

Burger se dál nedostal, kolega mu zase skočil do řeči. Trpělivě čekal, poslouchal.

„A žije eště? Žije. V sobotu jí propustili do domácího ošetřování? Moment, moment, něco tu nesedí. Ve svodce se píše o těžkým ublížení na zdraví a ty mi tvrdíš, že už je doma?"

Iniciativu převzal kolega z okresu, něco dlouze vysvětloval.

„Kluk?“ teď mu do řeči pro změnu skočil Burger. „O klukovi se ve svodce nepíše. Aha, víš co, počkej, budu si to psát.“ Detektiv si přitáhl zápisník, připravil si pero. „Můžeš.“

Krauz zpozorněl. Pokud si starší kolega musel vzít na pomoc poznámkový sešit a pero, asi se na okrese stalo něco vážnějšího, než se psalo ve svodce. Také Burgerův zachmuřený výraz tomu nasvědčoval. Občas zabručel, občas přikývl.

„Ale o tom sme nevěděli,“ ukončil hlášení kolegy z okresu. „Poslouchej, před chvílí sem na chodbě viděl vašeho ředitele. Nevíš, co se děje?“ Burger jen poslouchal, už nic nepsal. „Ale proč? Důvod?“

Když se detektiv dozvěděl důvod, našpulil rty, poskočilo mu obočí, pohledem přelétl po všech v kanceláři.

„Děkuju ti, máš to u mě. Ahoj!“

Burger pomalu položil sluchátko.

„Začni od konce,“ Petra předběhla všechny zvědavce. „Proč?“

„Protože je toho moc.“

„Moc?“

„Moc, jakože hodně. Hodně případů.“

Burgerova odpověď nikomu nic nevysvětlila.

„A teď od začátku,“ požádal Krauz.

Burger tušil, že od konce žádná informace nedává smysl.

„Operační důstojník na okrese neměl všechny informace, případ do svodky uved nepřesně. Ta holka byla napadená v pátek v jedenáct večer, ale dostala jen pár facek, v sobotu ráno jí pustili domů. Ale byl s ní kluk, ten si to slíznul.“

„A o co de?“

„Holka…“

„Jak se menuje?“ Krauz chtěl mít jasno hned od začátku, i ve jménech.

„Bé-bé.“

„Brigitte Bardot?“

„Jestli ta tam byla, tak unikla pozornosti fotografů, tahle naše se menuje Bernadetta Borodajkevičová, psáno se dvěma té.“

„Borodaj… tam je dé, ne té.“

„Bernadetta.“

„Aha. A kluk?“

Burger musel použít poznámky.

„Amadeo Rochus.“

„On je to Mozartův brácha?“ ozval se Váňa s plnou pusou.

„Váňo, Mozart byl Amadeus, ne Amadeo, a kromě toho navíc i Wolfgang,“ vysvětloval Hanzel, nespouštěl oči z vyleštěné hlavně. „A i kdyby to byl Amadeo, jak tě napadlo, že by mohli bejt bráchové? Už si někdy slyšel o tátovi, co by dal svejm synům stejný křestní ména?“

„Slyšel,“ neváhal nejtěžší z detektivů s odpovědí. „Jeden americkej karatista měl šest synů a všem dal stejný křestní ména, aby si je neplet. Už je dávno po smrti, chudák.“

Sport, ještě k tomu silový sport, to byla Kukyho parketa – okamžitě ožil, ozval se zpoza odborného časopisu o citrusech, ani ho nesklopil.

„Menuje se George Foreman, není to chudák, ale hrdina, a eště žije, neumřel. Nikdy nebyl karatista, je to legendární americkej boxer, dvojnásobnej mistr světa v těžký váze, ale má jen pět synů, ne šest. Faktem je, že všichni dostali křestní méno po tátovi – George. Rodina je rozlišuje přezdívkama anebo číslama, George Třetí, George Čtvrtý a podobně. Váňa má pravdu, i když se trochu splet,“ hájil si parťáka nejmenší z detektivů.

Do rozhovoru zasáhl Chosé, další spekulace o cizích jménech zarazil zdviženou rukou.

„Pánové, prosim vás! Petra pude každou chvíli na kobereček k šéfovi, potřebuje informace, a vy jí tu bavíte blbostma o Mozartovi a Foremanovi. Držte hubu a nechte mluvit Edu! Edo…“

Všichni ztichli, Burger pochopil, že má opět slovo.

„Amadeo Rochus dostal naložíno, to on utrpěl těžký ublížení na zdraví, ne Bernadetta. Operační to poplet a do svodky napsal hloupost. Nevadí, už je to vysvětlený.“

„Ale proč ten poplach?“ stále nechápal Krauz.

„Zase bychom se dostali na konec informace, radši se vrátíme k průběhu incidentu, až pak si položíme otázku – proč? Bernadettě je dvacet let, pracuje v bistru Severka jako servírka. Amadeovi je dvacet sedum, pracuje v tom samym bistru jako kuchař. Minulej pátek jim v bistru vyhořel hlavní jistič, majitel musel zavřít dřív. Běžně maj otevřeno do desíti, plus

hodina na úklid, takže podnik opouštěj po jedenáctý, minulej pátek odcházeli v devět. Amadeo doprovázel Bernadettu domů, to znamená na Vavilovovu. Kdo to tam nezná – je to nízká čtyřpatrová cihlová výplň uprostřed sídliště, uprostřed ulice je malej park, využívaj ho hlavně pejskaři. Tam jí zatáhnul a loučili se asi dost intenzivně, protože slečna si nedokáže vzpomenout, jak dlouho. Najednou je obestoupila parta chuligánů, jí vynadali do kurev a propleskli jí. Moudře zůstala ležet na zemi a nehádala se s nima, asi proto skončila jen s opuchlou tváří. Potom se pustili do chudáka kluka a rozebrali ho na součástky, eště ani dneska ho kolegové z pětky nemohli vyslechnout, je po operaci ve vážnym stavu. Ten má těžký ublížení na zdraví, ne Bernadetta."

„A poslední otázka?" naléhal Krauz.

„Proč takovej rozruch? Tenhle rok je to už čtvrtej případ v jejich rajónu, ale kolega z okresu mi pošeptal i něco jinýho. Nějakej odborník na prezídiu se nudil a vytáhnul si ze statistiky všechny podobný případy v celym městě a – hádejte!"

„Deset," zkusil Váňa s plnými ústy.

„Dvanáct," trumfl Kuky parťáka.

Burger jen kroutil hlavou.

Krauzovi se hádat nechtělo, ani ostatním, ale Hanzel přestal leštit už tak blyštivou hlaveň, ztuhl v očekávání, čímž dal jasně najevo, že i jeho tohle téma zaujalo.

„Osumnáct," dorazil je Burger.

Nikdo nežasl, tak nejstarší detektiv ještě dodal: „Za jeden rok."

Ani to s nimi nehnulo.

„Péťo," Krauz se nahnul nad stůl směrem ke kolegyni, „nechci malovat čerta na zeď, ale mám nepříjemný tušení, že někdo tam nahoře chce založit specializovanej vyšetřovací tým anebo aspoň vyšetřovací skupinu."

„Do prdele!" pochopila i Petra. „Ale proč zrovna já?"

„Bernadetta je oběť ženskýho pohlaví," rozvíjel své podezření Krauz, „a pokud se v tý analýze kolegy z prezídia vyskytuje víc obětí tohoto pohlaví, je logický, že k navázání bližšího kontaktu s obětí budou potřebovat policajtku, ne policajta. Psychologie, chápete."

„Ale proč zrovna já?" nechápala Petra.

„Šikovnou policajtku," snažil se vysvětlit Krauz.

„Co šikovnou policajtku?“

„Budou potřebovat.“

„Říšo, na tvoje mazání medu kolem huby ti zvysoka – víš co! Šikovnou, šikovnou… to jako na okrese nemaj jedinou šikovnou policajtku?“ Zlobila se Petra, nechtělo se jí na půl roku opustit oddělení vražd. Možná i na rok, i takové specializované týmy už zažili.

„Ale to je jen moje podezření,“ chlácholil ji Krauz. „Třeba budou chtít jen uvařit kafe, když už se u Šaňa tak pěkně sešli.“

Tohle vysvětlení nestálo Petře za odpověď – zabila Krauze vražedným pohledem. To bylo poslední, na co se zmohla, neboť v tu chvíli se otevřely dveře.

„Péťo, máš jít k šéfovi,“ suše oznámil Filip. „Zrovna volal.“ Odešel, dveře nechal otevřené.

Petra vyzunkla zbytek kávy, vstala, odevzdaně si povzdechla, těžkým krokem, jako na popravu, vykročila vstříc osudu. Ani ona nezavřela, Chosé musel opustit pohodlí křesla a zavřít za ní.

„Sem fakt zvědavej, co ty naši tam nahoře zase vymysleli,“ bručel si pod nos, když se vracel do bezpečí v rohu kanceláře.

2

„Sedni si. Dáš si něco?“ zeptal se štamgast návštěvníka.

„Pivo.“ Návštěvník si ho nevšímal, zvědavě se rozhlížel.

Mladý holohlavý muž v koutě rohové sedačky zvedl ukazovák. Byl tu doma, věděl, že výčepní ho registruje a tiché objednávce porozumí.

„Pro všechny,“ dodal návštěvník, nepřestával se rozhlížet.

Sedící muž změnil objednávku, schoval ukazovák, výčepní ukázal sevřenou pěst. Výčepní přikývla, dohodnuté znamení – pivo pro celý stůl!

Návštěvník se stále zvědavě rozhlížel.

Chlapi seděli v bunkru. Ne že by hrozilo bombardování, ale bunkr byl jejich útočištěm. Ze zastávky autobusu to bylo pár kroků, ale byla to poslední zastávka městské hromadné dopravy. Byli tu dost daleko od zvědavých pohledů slídilů ze sídliště, ale dost blízko, aby se mohli setkávat takřka denně. A aby se mohli setkávat takřka denně a aby mohli přijít i motorizovaní chlapi z opačné strany města, svépomocí vybudovali před bunkrem parkoviště. Beton ani asfalt nesehnali, a i kdyby, byl by drahý, tak jen srovnali terén a vysypali ho štěrkem. Štěrk sehnal kamarád Slávo zadarmo.

Betonové bunkry na hranici města vybudovala armáda ještě před druhou světovou, některé přibyly v dobách ochrany socialistické hranice před zákeřnými imperialistickými agresory. Dnes už ani jedno, ani druhé nehrozilo, bunkry se daly pronajmout anebo odkoupit a kamarád Konrád jeden pronajal a předělal na bar se speciálním posláním. Bar bez oken, jen s umělým osvětlením, chráněný před zvědavými pohledy zvenku – to jim vyhovovalo.

Návštěvník se stále zvědavě rozhlížel, takovou výzdobu interiéru ještě neviděl.

„Ta busta nad výčepem, to je přece…“ zaváhal, nějak mu to nešlo přes pysky.

„Adolf Hitler,“ bez rozpaků doplnil sedící mladý muž.

„A ta vlajka…“ návštěvník ukázal bradou na stěnu za sedícím.

„Nationalflagge. Umíš německy?“

„Ne.“

„Vlajka Německé říše.“

„Ale tahle je hezčí,“ návštěvník přenesl zrak na druhou stěnu. „Je na ní míň červený, a i ten orel uprostřed se sem víc hodí než hákovej kříž.“

„Říšská válečná zástava. A není to orel, ale říšská orlice. Za první války se používala i jako bojová zástava německýho námořnictva. Sám sem jí sehnal, přímo z Berlína,“ s neskrývanou hrdostí vysvětlil sedící mladík.

„Máte odvahu,“ s úžasem uznal návštěvník. „V dnešní době – taková výzdoba! To se v každym baru nevidí, to musim uznat.“

„Jak se menuješ?“

„Marek Maslák.“

„Em-em,“ zašeptal domácí.

„Cože?“

„Em-em,“ zopakoval štamgast hlasitěji. „Dvě em za sebou. Líběj se miména začínající stejnym písmenem, například…“ domácí mladík větu nedokončil – čekal, zda se návštěvník chytí a doplní.

„Charlie Chaplin,“ doplnil návštěvník.

„Fajn, ale známe i jiný…“

„Claudia Cardinale.“

„Taky dobrý, ale co takhle Heinrich Himmler.“

Marek nebyl překvapený, jen se nenápadně usmál – věděl, kam jde, do jaké společnosti ho zavede kamarád Slávo.

„Taky dobrý,“ pochválil volbu domácího.

„Seš překvapenej, Marku?“

„Ne.“

„Věděl si, kam tě kamarád Slávo přivede.“

„Věděl,“ připustil Marek.

„Já sem kamarád Hauptmann.“ Domácí vstal, natáhl ruku přes stůl. „Všichni mi tak řikaj, ty můžeš taky. Vítej, kamaráde Marku.“

Vstali i dva kamarádi sedící po stranách kamaráda Hauptmanna. Jednoznačně nejstarší natáhl ruku.

„Kamarád Konrád, tohle tady," gestem obsáhl celý podnik, „je moje."

Jak natáhl ruku, vyhrnul se mu rozepnutý rukáv košile. Na předloktí odhalil výrazné tetování. Marka zaujalo černé ozubené kolo a v něm švabachem napsaná písmena FAP. Majitel baru si všiml zájmu.

„Chceš takový? Je to symbolika Hammerskins."

„A to FAP?"

„Die Freiheitliche Deutsche Arbeiterpartei. Řikal si, že neumíš německy, takže Svobodná německá strana pracujících. Před deseti lety jí svině z Bundestagu zakázali, ale nám jí nikdo zakázat nemůže, symboly se šířej v celý svobodný Evropě, chápeš?"

Marek přikývl, jakkoli nechápal.

„Taky chceš takový?"

Marek váhavě kroutil hlavou. Váhavě, nikoli razantně a nikoli jednoznačně odmítavě.

„Anebo něco podobnýho? Koukni sem." Majitel baru si vyhrnul druhý rukáv, odhalil černý kosočtverec v červeném rámečku, uprostřed svastika, nad ní slovo *white*, pod ní *power*.

„Ne, děkuju, přišel sem kvůli něčemu jinýmu."

Kamarád Konrád se nadechl, aby pokračoval v agitaci, ale kamarád Hauptmann ho zastavil gestem – nespěchej, času máme dost, kluk musí uzrát. Kamarád Konrád pochopil, zmlkl.

„Kamarád Andrej, jako Hlinka," podal ruku třetí za stolem, asi nejmladší.

Marek ruce přijal, jednu po druhé pevně stiskl, aby si nemysleli, že když se od nich liší, je posera. Přikývnutím naznačil, že jejich jména registruje, váží si, že ho přijali a jsou ochotní si ho vyslechnout. Ruce stiskl i proto, aby se necítil méněcenný. Jejich zevnějšek vzbuzoval respekt – vysoké černé kanady, modré džíny zastrčené do bot, široké opasky, černé košile, bombery a holé hlavy působily hrozivě. Chladné vystupování, koordinované pohyby, tváře bez mimiky z nich činily jednolitý celek, jako jednotka s bojovým výcvikem.

On v bílých teniskách, obyčejných džínách a džínové bundě si připadal jako bílá vrána.

Čtvrtý za stolem se představovat nemusel, byl to Slávo, kamarád ze sídliště – ten ho přivedl mezi věrné.

Posadili se – čtyři kamarádi jako na povel položili lokty na stůl, Marek se opřel. Zase se cítil v defenzívě, naklonil se nad stůl, také on si opřel lokty.

„Posloucháme," vyzval ho kamarád Hauptmann. Kvůli pohodlí si rozepnul bombera – okamžitě se rozepnuli všichni. Marek si všiml, že černou košili má jen kamarád Slávo a majitel baru Konrád, ostatní měli trička s obrázky a nápisy. Na Hauptmannových prsou se vyjímal černý kruh s velkou lebkou uprostřed. Usmívala se, hnáty zkřížené za zátylkem, nikoli jako piráti pod bradou. Nad lebkou do půlkruhu rozprostřený nápis Gott mit uns. I když neuměl německy, tohle si přeložit dokázal.

Sklopil zrak, aby si nevšimli zájmu – už nestál o další vysvětlování ani přemlouvání k něčemu, s čím se neztotožňoval. Jejich názory znal, často si o tom se Slávem povídali, občas se i hádali, ale nikdy ho nepřesvědčil. Ani dnes by se nenechal, navíc tu dnes byl kvůli něčemu jinému, nikoli kvůli agitaci.

„Slávo vám nic neřek?"

„Kamarád Slávo něco naznačil, ale chceme to slyšet od tebe. U nás je takovej zvyk – každej mluví sám za sebe, ale nakonec se dycky shodneme."

„Aha."

Výčepní i servírka v jedné osobě přinesla pět piv, vyskládala je z plechového podnosu doprostřed stolu, ať si každý vezme svoje. Každý si vzal svoje, i Marek se natáhl a poslední si přitáhl. Kamarád Slávo mu pohotově podsunul tácek. Marek si až teď všiml, že ho mají všichni, a až teď si všiml proč. Stůl v rohu baru byl z dlouhých fošen poctivého tvrdého starého dřeva, určitě drahý kus nábytku, škoda ničit povrchovou úpravu mokrými zarosenými půllitry.

Výčepní servírka odešla, všichni čekali. Kamarád Hauptmann zvedl sklenici vysoko nad masivní stůl.

„Na stráž, kamarádi!"

V tu chvíli zvedli všichni.

„Na stráž!“

Napili se. Marek vykuleně civěl, opozdil se, ale rychle se napil. Do hospody na pivo chodil často, ale takový začátek ještě nezažil.

Mlčeli. Marek pochopil, že má sólo.

„Ehm… teda…no,“ hřbetem ruky si utřel pěnu z horního rtu. „De o toho zmrda Tonyho. Pije mi krev.“

Kamarád Hauptmann přikývl, aby ho povzbudil.

„Zasranej cikán.“

„Ne, není to cikán,“ zastal se ho Marek, „vlastním ménem se menuje Adnan Čerimovič, táta je odněkud z Balkánu, bosenskej muslim, nebo tak nějak, ale není to cikán. Všichni mu říkaj Tony.“

„Jak vypadá?“

„Uznávám, má černý vlasy, černý oči, černý fousy, vypadá jako cikán, ale není to cikán, je to Srb.“

„Kdo vypadá jako cikán, je cikán.“

„Jak myslíš, Hauptmanne. Dokázal bys mi s nim pomoct?“

„Když mi řekneš, o co de.“

„Pučil sem mu prachy.“

„Hodně?“

„Dost na to, aby mi chyběly.“

„Co on na to?“

„Že teď nemá. Už skoro rok nemá. Navíc mi přestal brát mobil, zapírá se.“

„Hajzl.“

„Ale to nejhorší…“ Marek zaváhal.

Kamarád Hauptmann ho nechal, trpělivě čekal, co je nejhorší.

„Počkal sem si na něj u baráku, čapnul sem ho pod krkem. Pustil do gatí, viděl sem na něm, že má strach, fňukal, vykrucoval se, sliboval, žadonil. Pustil sem ho, krysu. Potom sem ho načapal s Vierkou…“

„Vierka je…?“

„Chodíme spolu už víc jak dva roky.“

„Ty mu pučuješ prachy a on ti dělá do buchty?“ Kamarád Hauptmann nevycházel z úžasu. Také ostatní se přidali, nechápavě kroutili hlavami.

„Ne že by do ní dělal, zašel za ní, aby mě přemluvila, abych na něj netlačil, že mi chce prachy vrátit, akorát teď nemá…“

„Teď? Řikal si, že už to trvá skoro rok," přerušil ho kamarád Hauptmann.

„To sem řikal i Vierce."

„Ona se ti přiznala?"

„K čemu?"

„Že se s tim smradem slejzá za tvejma zádama."

„Neslejzá, Tony jí kontaktoval, aby se za něj přimluvila."

„Kontaktoval. Hm, takže tak se tomu teď řiká. Slyšíte, kamarádi? Kontaktoval."

Hauptmannova narážka nezůstala bez reakce, úšklebky, pochechtávání oběhly stůl kolem dokola.

„Vážně, kluci, sešli se jenom jednou. Vierka je v pohodě, není potřeba jí řešit. Tony je hajzl, na toho se zaměřte, jestli mi chcete pomoct."

Hauptmann už se nesmál, také ostatní přestali. Promnul si čelo.

„Kamaráde Slávo…"

„Poslouchám."

„Znáš ho?"

„Tonyho? Znám."

„Jak ho hodnotíš?"

„Snadnej cíl."

„Kam chodí večer? Má kamarády? Chodí sám?"

„Nevim, nemám ho zmapovanýho. Bydlí na opačnym konci, nestýkáme se."

„Zvládneme ho?"

„Bez problémů. Pověsíme se na něj a zmapujeme si ho."

„Dobře," rozhodl Hauptmann, „zařídíme se podle toho, ale přesnej plán akce ti teď neprozradim, to je náš problém. Kamaráde Marku, poslední otázka – co z toho budeme mít my?"

„Jak jako? Myslel sem si, že… teda Slávo řikal, že takový věci děláte jen tak, ze zábavy."

„Občas jo, ale ty si začal o penězích, ne my, tobě de o prachy v první řadě. Nekoktej, řekni otevřeně, chceš zpátky prachy anebo ho máme jenom zbourat."

„To se navzájem vylučuje?"

„Když to vezmeme v opačným gardu, možná jo. Bude srkat mixovanou stravu brčkem, bude mít dost starostí sám se sebou, nebude se starat o nějaký splácení dluhů."

„Ale mně de v první řadě o prachy!“ Marek zaváhal. „I když…“

„Ani odborně rozmlácená držka není k zahození, co?“ pochopil Hauptmann.

„Hm,“ přikývl Marek.

Čekali. Ať se rozhodne.

„Kdybyste to zkusili opatrně, aby se povedlo jedno i druhý?“ zkoušel Marek.

„V tom případě si rozumíme, prachy dostaneš. Vymáháním pohledávek se nezabejváme, ale umíme si pomoct. Zatim mu vylepšíme fasádu, aby ti neobdělával holku.“

„Neobdělává, už sem vám řikal, že o Vierku nejde.“

„Jak řikáš, Vierku z toho vynecháme. Deset procent pro nás, že sme se obtěžovali.“

Marek se zarazil, o poplatcích za obtěžování se kamarád Slávo nezmínil, ale uvědomil si, že zadarmo v dnešní době ani to pověstné kuře nehrabe, a minus deset procent je lepší než stoprocentní ztráta.

„Souhlasim,“ přikývl.

„Na závěr ještě poslední otázka – ví o tom ještě někdo?“

„Vierka.“

„Kromě Vierky.“

„Nikdo.“

„Určitě? Odbornou pomoc si nevyhledal? Nějakýho advokáta…“

„Ne.“

„Nebyl si s tim na policii?“

Marek se zarazil, padl na opěradlo.

„Byl.“

„A do prdele!“

Informace o policii měnila situaci.

„Ale ne oficiálně, nepodal sem trestní oznámení,“ rychle vysvětloval Marek, neboť si i on všiml, že zmínka o policii změnila nejen situaci, ale i výraz jejich tváří.

„A jak?“

„Neoficiálně, byl sem za tátovym kamarádem, poradit se.“

„Jak se menuje?“

„Detektiv Burger, z kriminálky.“

„A co ti poradil?“

„Že můžu jít akorát tak do prdele. Od Tonyho nemám nic podepsanýho, neuzavřeli sme písemnou dohodu o půjčce, prachy sem mu dal na čestný slovo z ruky do ruky, nikdo o tom neví, nikdo to neviděl, nemám žádnýho svědka. Když to Tony popře, je to tvrzení proti tvrzení."

„Takže ses rozhod, že využiješ nás."

„Jo. Já vim, měl sem přijít nejdřív za vámi, ale…" Marek vycítil, že něco pokazil. „Je to problém? Urazili ste se?"

Kamarád Hauptmann se rozhlédl, chtěl znát i názor kamarádů. Nikdo nepřikývl, nikdo nekroutil hlavou.

„Ne, není to problém," rozhodl kamarád Hauptmann. „V pořádku, sme dohodnutý."

Všem se ulevilo.

Hauptmann natáhl ruku, Marek ji přijal, stiskl, potřásl, usmál se – dohoda nad masivním stolem byla zpečetěná. Majitel baru zvedl půllitr.

„Prost, Kameraden!"

„Prost!" ozývalo se okolo stolu.

Přidal se i Marek, i když přesně nevěděl, co to znamená.

3

Inženýr Poštolka měl radost z nového domu jen do příchodu podzimu. Dům nebyl nový, byla to barabizna, ale pro něj a jeho manželku nová barabizna, vždyť se majiteli stali teprve na sklonku léta.

Stavební inženýr se nebál jít do projektu, i když ho vymyslela manželka, ani stav nemovitosti ho neodradil – jako stavař si věděl rady, jen ta změna ho děsila.

„Emile, celej život sme zavřený v paneláku, celej život žijeme na sedumdesáti metrech plus balkón a teď, před důchodem, máme najednou možnost přestěhovat se do rodinnýho domu a ty váháš?“

„Neváhám, jen…“

„Co, jen?“

„Ta změna…“

„Jaká změna zase?“

„Jaká změna? Dyť si jí před chvílí docela přesně pomenovala. Celej život žijeme v paneláku, zvykli sme si, že všechno funguje nějak samo od sebe…“

„Co jako funguje nějak samo od sebe?“ Paní Poštolková se nemohla dočkat koupě rodinného domu, skákala manželovi do řeči. Záleželo jí na tom, aby ho přesvědčila, aby námitky utlumila už v zárodku a nezájem proměnila v nadšení. Pokud ne nadšení, ať alespoň nestojí v cestě jejím plánům na šťastný důchod.

„Vestibul je uklizenej, schody umytý, výtahy fungujou, nezatejká nám střecha, a když jo, ve třetím patře to ani nezaregistrujeme – nad námi sou eště tři patra a někdo se postará, někdo to opraví. Otočim kohoutkem, teče teplá, cvaknu vypínačem, světlo svítí, pustim plyn a… sem svobodnej člověk,“ dodal tiše.

„Cože!?“

„To byl fór, taky nemusíš všechno slyšet. Mám pokračovat?“

„V čem? V plánech na mojí vraždu?“

„Ne, v tom, co všechno v paneláku funguje automaticky.“

„No…“

„A to všechno za pár korun, miláčku.“

„Za pár korun!“

„Ano, za pár korun. Každej měsíc zaplatíme nájem a do fondu oprav a o všechno je postaráno. Víš, co znamená rodinnej dům? O všechno se musíš postarat sama. Máš špinavou chodbu? Zameť. Špinavý schody? Umyj si je. Zatejká ti střecha? Kup nový tašky, novou izolaci, oprav si to. Zasekává se zámek u branky? Kup a oprav si ho. Gituš! V rodinným domě za tebe nikdo nic neudělá, nic nezařídí, nic nesežene, všechno je na tobě!“

„Na nás,“ našla rychlou odpověď. „A my dva zvládneme všechno. Umíš si to představit, Emile? Letní ráno,“ zasnila se, usmála se, pohled upřela do dáli, „ptáčci zpívaj, voní čerstvě pokosená tráva, sluníčko se probouzí, příjemně lechtá na tváři a my dva sedíme na terase, popíjíme kafíčko, na talířku domácí štrůdl…“

„A když prší, všude máš bláto, jak na dvoře, tak v předsíni, v celym domě.“ Inženýr Poštolka byl realista, stavař realista, věděl, co je péče o nemovitost.

„Nemuseli bychom ani prodávat tenhle byt,“ vedla si svou paní Poštolková. „Cena je taková, že jí zvládneme z úspor.“

„Ale padnou do halíře. Gitko, naše celoživotní úspory…“

„No a…? Děti sou velký, samostatný, co potřebovaly do začátku, to sme jim dali, teď si to můžeme dovolit i my!“

A bylo rozhodnuto.

Jeli na druhou prohlídku, tentokrát se pan inženýr na starý dům nedíval jako na manželčin nejnovější výstřelek, ale jako na investici a na stavební konstrukci, která by potřebovala… Popsal dvě strany sešitu a přestal, nemělo to smysl.

„Přestaň, nemá to smysl,“ poradil mu kolega z práce. Nejlepší statik, jakého znal, navíc ochotný statik, vždyť byli kamarádi od vysoké. „Kupuješ starej dům, Emile, víš, jak to vypadá ve stropě i v základech – viděli sme to už stokrát,

dycky, když po takovýhle barabizně přejede buldozer. Zdi nejsou vlhký, to je dobrá zpráva, ale je léto, nepršelo, ani nepamatuju. Na podzim po deštích se to může změnit, a to by byla katastrofa. Koukni se na ten dvůr, je vyspádovanej k domu, bude to potřeba předělat a vyspádovat od domu a k vnější hraně zdí vybetonovat aspoň šedesátku chodník. Nepropustnej chodník s izolací až pod základy. Práce jak na kostele, jak uvnitř, tak venku."

„Počkej, zavolám Gitku, řekni to před ní."

„S tvojí Gitkou se hádej sám, já sem tu kvůli zdem a stropům. Má to sklep? Tam sme eště nebyli."

Statik kolegovu Gitku odhadl přesně – škoda slov, už byla rozjetá, už se viděla jako venkovská hospodyně – na dvoře ve fěrtochu už rozhazuje zrní z lavóru. Na, pi-pi-pi, na, pi-pi! A těch domácích vajíček – záplava pro celou rodinu!

Prodávající si vyslechl námitky odborníka, bez potíží slevil pět tisíc.

„Pane domácí, co kdybychom se dohodli takhle – my s manželkou si vyřídíme hypotéku, všechno oběhneme, zaplatíme zálohu v hotovosti a na podzim se vyrovnáme."

„Jen to ne," zkoprněl domácí pán. „Buď se dohodneme teď anebo vůbec, mám i jiný zájemce." Slevil ještě tři tisíce.

„A co sousedi?"

„Jaký?"

Dům napravo byl v ještě horším stavu, ani na první, ani na druhé prohlídce tam nikoho neviděli, vypadal opuštěný. Jedna zeď v polovině výšky podepřená masivní kulatinou, zadní část střechy zřícená. Ruina, určitě opuštěný dům, dobrý jen k zarovnání buldozerem a uvolnění místa pro novou výstavbu.

Dům nalevo chyběl, tam už buldozer úřadoval a nový majitel se zjevně chystal na novou stavbu od základů. I toto řešení jim navrhl kamarád statik, ale finance to neumožnily.

„Nevadí, Emile, pokud si můžete nechat byt, tohle můžete brát jako chalupaření a časem, postupně, krok za krokem, si to zrenovuješ, dyť se vyznáš."

I možnost chalupařit a zůstat bydlet v paneláku přicházela v úvahu, a to zlomilo i skeptického pana Poštolku – uzavřel koupi a spolu s manželkou se těšil na krásný podzim života.

Inženýr Poštolka měl radost z nového domu jen do příchodu podzimu. V sobotu nepršelo, měl v plánu vybetonovat první část chodníku od branky po roh domu. Před sousední zříceninou zastavila dodávka a starý rezavý bavorák. Vystoupili tři muži, dvě ženy a děti. Ty se spočítat nedaly, byly v neustálém pohybu jako zrnka pylu pod mikroskopem, okamžitě zaplnily zápraží, vnikly na sousední pozemek, zaplnily dvůr, v jednom kuse vřískaly.

„Hej, haló! Co si přejete?“ Inženýra Poštolku protknula děsivá předtucha.

„Zdravíčko, sousede! Vy ste tu noví, co?“

„Sousede?“ Inženýrovi přejel po zádech mráz. „Noví? No… ale kdo ste? Co si přejete?“

„Jak jako co? My sme tu doma! Rózo! Kam to vlečeš? Ty kastróly patřej do kuchyně, netahej je dozadu!“

Začali se vybalovat, pochodovali v zástupu, větší děti promíchané s dospělými, každý něco nesl. Chvíli to vypadalo jako stěhování mraveniště.

Inženýr Poštolka stál u branky jako přimrazený. Nový soused si toho všiml, s nataženou rukou přišel blíž.

„Stojka. Dodo Stojka. Tamten v tom červenym tričku je brácha Imro a ten vedle Zolo. Ta, co de dovnitř, je moje žena Róza, ta druhá je Imrova žena Jolana, Zolo eště nezahnízdil, jak se říká. Půlka dětí je moje, půlka Imrova, tamty dvě velký sou švagrovy, ten zatim bručí, ale už ho každou chvíli pustěj. Máma mi umřela, sou tomu dva roky. Rakovina, dyť to znáte.“

Inženýr Poštolka si až teď uvědomil, že nový soused ho drží za ruku a třese s ní.

„Ale… co tu děláte? Dyť to je opuštěnej dům k demolici.“

„A to kdo řek? My tu normálně bydlíme. Na léto jezdíme k bráchovi do Plaveckýho Štvrtka, má tam haciendu, ale každou zimu sme tady. Koukám, že betonujete. Klidně bysme vám pomohli, ale teď nemůžem, vybalujeme, a stejně mě berou záda. Možná příští tejden. Tak pomoz pánbů, sousede, du to organizovat.“

Rozruch na ulici vylákal z domu i paní Poštolkovou.

„Co se děje, Emile?“

Inženýr ukázal rukou za plot, nic neřekl, oněměl. Nevěděl úplně přesně, co se děje, a netušil, co se bude dít.

Ztratila se mu sekačka na trávu. Nová, značková, červená, ještě v záruce.

„Koukni na ty šlápoty na zemi," paní Poštolková ukázala na zkypřenou zem před kůlnou.

Inženýr si klekl. Zem před kůlnou nedávno překopal, zplanýroval ji, aby změnil sklon terénu od kůlny. Dva staré betonové sloupky položil na sebe a postavil improvizovanou opěrnou zídku, která měla zajistit, aby se země nenahrnula zpátky ke kůlně. Na upravený terén vysel travní semeno, ale nezválcoval, neměl čím. Stopy pachatelů byly jasné a čitelné i pro slepého policejního psa s amputovaným nosem, dokonce i kriminalističtí amatéři manželé Poštolkovi se v tom orientovali naprosto jasně.

„To oni," dedukovala paní Poštolková.

„Gitko…"

„Co, Gitko? Tohle sou jasný otisky tenisek. Dětský tenisky, malý stopy."

„Ale nevíme, jaký děcka je tu nechaly."

„Jaký? Seš normální? Jaký jiný děcka by sem lezly a kradly? Běž tam a udělej pořádek!"

„Ale Gitko, nemáme důkazy."

„Důkazy? Ty seš soudce, že potřebuješ důkazy? Nestačí ti zdravej rozum?"

„Zdravej rozum mi říká, abych nikam nechodil, ale zavolal policii. Platíme státu daně? Platíme, tak ať se stát postará!"

Logická úvaha, škoda, že ve vztahu ke státu, hlavně ke státním úředníkům, logika občas selhává.

„Máte papíry k tý sekačce?" zeptal se jeden z dvojice policajtů.

„Koupil sem jí před měsícem." Inženýr měl doklad o koupi a záruční list připravený.

„A dům je pojištěnej?"

„Eště ne, koupil sem ho teprve v létě."

„Aha, takže pojistku nemáte. Tak co potom chcete?"

„No…" inženýr zaváhal, volal policajty, nikoli pojišťováky. „Myslel sem, že zjistíte pachatele a najdete mi sekačku."

„Ale, milej zlatej, kam bychom přišli, kdybychom skákali do pozoru kvůli každý ukradený blbosti!"

„Byla to úplně nová sekačka."

„Tak dobře, začneme. Kde ste měl sekačku uloženou?“

„Tady,“ inženýr je zavedl do kůlny. „Tamhle v rohu sme jí vyhradili místečko.“

Policajt se přesvědčil, že místečko je prázdné.

„Ale na kůlně nevidim zámek.“

„Kůlna se zavírá jen na závoru, nemá zámek. Je ve dvoře, dvůr je zavřenej, na brance je zámek a na noc zamykáme.“

„Ale sekačka byla v nezabezpečeným prostoru, to vám žádná pojišťovna neuzná.“

„Nemáme pojistku.“

„Aha. No vidíte, navíc ani nemáte pojistku.“

„Ale…“

„Máte aspoň podezření?“

„Podezření?“

„Kdo by to moh spáchat.“

„No…“

Inženýr Poštolka váhal, jeho manželka nikoli – teď nadešel čas, aby jim předvedla své detektivní schopnosti.

„Ty odvedle.“

„Kdo odvedle? Soused?“

„Jeho děti. Koukněte se sem,“ ukázala na otisky dětských tenisek v čerstvě zúrodněné a oseté zemině.

Konečně něco pro ně, konečně odborná práce – oba policajti si dřepli.

„Vy děti nemáte?“

„Takhle malý ne.“

„A vnoučata?“

„Takhle velký ne.“

Policajti studovali stopy, jeden si sundal brigadýrku, hřbetem ruky si otřel zpocené čelo – těžká práce.

„A soused má děti?“

„Mraky.“

Policajt pohlédl na oblohu.

„Mraky dětí,“ upřesnila domácí paní.

„Aha, vyjadřujte se přesně, prosím, vedeme vyšetřování, tohle není cirkus.“

„A ještě něco vám ukážu,“ chlubila se domácí paní, jak pokročila ve vyšetřování.

Zavedla je dozadu do zahrady.

„Koukněte, ta díra tu včera nebyla.“

Zahrady byly od sebe oddělené obyčejným plotem z obyčejného pletiva. Sloupky ze železných trubek byly vyšší než chlap, pletivo o něco nižší, ale ani to se zlodějům nechtělo přeskakovat, pletivo těsně nad zemí roztrhli, rozpletli a udělali si díru.

„Ale tady nejsou žádný stopy," učinil objev šikovnější z dvojice policajtů.

„Nemůžou tu bejt stopy, není tu sypká zem. Všude je vysoká tráva a udupaná země, o zahradu se roky nikdo nestaral a my začneme až na jaře."

„Na jaře, na jaře," bručel policajt, „ale krade se už na podzim. No nic, když už sme tady, koukneme se na to. Kdo bydlí vedle vás?"

„Pan Stojka."

„Dodo Stojka?" policajtům poskočilo obočí.

Inženýr Poštolka s uspokojením postřehl, že policajti souseda znají, asi známá firma. To by mohlo vyšetřování urychlit.

„Tohle je třicet trojka?" Policajt se překvapeně rozhlédl po dvoře, jako by se právě vzbudil. „A vedle je třicet jednička?"

„Je to tak."

„No nazdar! A vy ste to stejně koupili."

„Jak stejně."

„I když vám pan Suchánek řek, kdo bydlí vedle?"

„Nic nám neřek."

„Šikovnej kluk. Roky to nemoh prodat, až ste přišli vy. Ale jak se mu povedlo před vámi zatajit sousedy, to nechápu. Vy ste se nebyli informovat na místním úřadě?"

„Byli sme na úřadě, ale ne se informovat. Byli sme nahlásit změnu majitele nemovitosti a dohodnout daňový podmínky, nikdo z úřadu nás nevaroval. Něco takovýho nás ani nenapadlo."

„Vaše chyba."

Inženýr Poštolka už chápal, proč pan Suchánek tak spěchal s prodejem ještě v létě, proč nechtěl čekat do podzimu, než si vyřídí hypotéku, proč šel tak ochotně s cenou dolů, jen aby to všechno stihli co nejdřív. Pochopil, ale pozdě, už tu byl podzim.

Večer zazvonil u brány soused Stojka. Nebezpečně naštvaný soused Stojka. Inženýr Poštolka šel se zlou předtuchou otevřít.

„Poslyšte, pane soused, tak takhle bysme kamarádi nebyli. Vy ste na nás poslal policajty?“

„Neposlal, nahlásili sme krádež sekačky. Byli tu policajti, všechno si prohlídli, ale kam šli pak, to nevíme. My vyšetřování neřídíme.“

„Šli rovnou k nám, takže něco ste jim asi říct museli, ne?“

„Nic sme jim neřekli.“

„Ne? Tak jak to, že šli rovnou k nám a k nikomu jinýmu v ulici? Jen proto, že sme Romáci? Jak někdo někde něco šlohne, automaticky sou v tom Romáci!“

„Ale to sem neřek.“

„Ne? Ale myslíte si to.“

„Ne. Podívejte, pane sousede?“

„Vy ste rasista, pane soused?“

„Rasis… Ne! Pro boha živýho, ne! Určitě ne!“

„Tak bacha na to, pane soused, na to sou paragrafy! S takovejma, jako ste vy, si víme rady raz dva!“

„A jakejma, jako sme my?“

„Vy ste inženýr?“

„Sem.“

„A myslíte si, že ste nějaký hogo fogo, nad náma.“

„Nemys…“

„Tak já vám teda něco řeknu – nejste! Na nás se vytahovat nebudete!“

„Ani nechci.“

„Ani nad náma ohrnovat nos.“

„Neohrnuju.“

„A ještě něco vám řeknu, sousede práskači – ještě jednou se to zopakuje a tu vaší barabiznu vám podpálim přímo nad hlavou, a bude pokoj! Takový hajzly nepřizpůsobivý v ulici nepotřebujeme. Doteď byl v naší ulici klid, sotva dovalí pan inženýrek s paničkou, už na nás posílaj chlupatý. Naposledy, sousede, říkám vám, tohle bylo naposledy, jinak hoříte. Kapiš?“

Inženýr Poštolka rychle přikývl.

Naštvaný soused Stojka odpochodoval domů, ruce si nepodali.

V pátek večer se na trávě před sousedovou bránou shromáždila auta. Stará, oprýskaná, některá skoro vraky. Spousta aut. A vystoupila z nich spousta mužů v bílých košilích.